

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκόσα πέντε,
τὰ κουνούμε κ' ἐν κουνιένται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καλ' σ' τὸ χέρι.

Ἰουνίου μηνὸς ἐνδεκάτη
καὶ τὸν Μῆτσο καλοῦν 'στὸ Παλάτι.

Ποῦντος ὀκτακόσα, κ' ἐνενηνταέξη,
κ' ἄλλη νέα κρίσις λένε πῶς θὰ τρέξη.

Εἰς τὴν μνήμην τριανδρίας εὐστεφάνου,
Φραγκοπούλου, Μωραΐτη, καὶ Στεφάνου.

Ἀπ' τὸ δέντρο, ποῦ φουντόνει 'στὴν Ἑλληνικὴ πατρίδα
μέ παρηγοριᾶς ἐλπίδα,
τρία κόπηκαν κλαδιὰ
μ' αἶμα σκλάβων ποτισμένα
τρία τοῦ Στρατοῦ παιδιὰ
νὰ στολίσουν σκοτωμένα.

Μές 'στῶν πόθων μας τὴν γῆ,
ποῦ τὴν ῥήμαξε σφαγὴ
καὶ τῆς φέρνει βογγητὸ
μισοφέγγαρη βραδυνά,
φῶς σκορποῦν ὄνειρευτὸ
τρία τοῦ Στρατοῦ παιδιὰ.

Μὴ ζητήσετε τοὺς τάφους τῶν παλληκαριῶν 'στὴν γῆ
μήτε μέ τῆς νύκτας τᾶστρο, μήτε μέ τὴν χαραυγὴ.
Τῆς πολυπάθης τῆς σκλάβας θὰ σᾶς δείξουν τὴν καρδιά,
ποῦναι μέσα τῆς θαμμένα καὶ τὰ τρία τὰ παιδιὰ.

Μέ ψυχαῖς, ὅπου πατρίδα λαχταροῦν Ἑλληνική,
τιμημέναις ἐπωμίδες καὶ κορώναις θρηνωδῶ...
κόλλυθα 'στὰ παλληκάρια, ποῦ 'σκοτώθηκαν ἐκεῖ,
δάφνης ὄνειρο σ' ἐκεῖνα, ποῦ τὰ κλάψαν ἀπ' ἐδῶ.

Ἄπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ψαρεύουν
καὶ δαύδοχο γυρεύουν.

Φ. — Τὴν Κυριακὴ πρὸ τοῦ τῶραν τοῦ γέροντος κόμμα
πῆγε νὰ σκεφθῇ πολλὰ μὲς στ' ἀρχοντικὸ τοῦ Ρώμα,
ὅταν ἐκεῖ καὶ ὁ Τσαρλαμπᾶς, πρῶτος* στοὺς Κορδονολάτραις,
καὶ ὁ Στριφτόμπολας τῆς Πάτρας.

Καὶ ἦταν λαύρα καὶ καμίνι,
καὶ φωνάζαν ἐκεῖ πέτρα
ποῖος διάδοχος θὰ γίνῃ
τοῦ παπποῦ των καὶ πατέρα.

Γίνεται κακὸ μεγάλο,
τοῦ πολλῶν σαλεύει φρένας,
λέν τὸν ἕνα, λέν τὸν ἄλλο,
μὰ δὲν βρίσκεται κανένας.

Ποιὸν ἀπ' ὅλους θὰ προτείνουν
σώφρονα καὶ ρουνεχῆ;
καὶ τοὺς Ὑπουργοὺς ἀφίνουν
νὰ τὸν εἶδουν μοναχοί.

Εἰς αὐτὸ δὲν εἶπαν ὅχι
καὶ οἱ παρόντες Ὑπουργοί,
καὶ ἔγιναν ἐντολοδόχοι
καὶ ἀνεχώρησαν χοροί,
καὶ ἀνεχώρησαν δρομαῖοι
Σέλευκοι καὶ Πτολεμαῖοι.

Ἔλεσε σ' αὐτοὺς ὁ κληρὸς
καὶ ἔτρεχαν ἀπὸ ρυτίδος.
Στοῦ Σκουζὲ τὸ σπῆτι πᾶνε
καὶ τὴν πόρτα του κτυπᾶνε.

Μέσα μπαίνουν οἱ τρανοὶ
καὶ τὸν βρῖσκουν ἀσθενῆ.
Ἄρον, λένε, τὸ κρεβάτι,
κὺρ Ἀλέκο, καὶ περπάτει.

Καὶ ἦταν νάλα μεσημέρι,
καὶ ἦνας Ὑπουργὸς στὸν ἄλλον
τὴν διαδοχὴν προσφέρει
μετὰ λόγον γλυκυλάων.

Δὲν τὴν θέλω, μὴ μισοί,
δὲν τὴν θέλω, πάστην σέ.
Δὲν τὴν θέλω... χάρισμά σου,
οὐ διάδοχος γενοῦ,
ποῦ χεῖς γινῶσι, ποῦ χεῖς νοῦ,
καὶ ἐγὼ σύμμαχος σιμά σου.

Μῆτε ζῆλος καὶ ψυχῆς
φιλοδόξου προθυμία,
προσφορά διαδοχῆς,
ἀλλὰ ζήτησις καμμία.

Ἐκ τῶν Ὑπουργῶν κανένας δὲν ἐδέχθη τὴν τιμὴν,
Περικλέτο, τὴν μεγάλην.

καὶ εἶπαν τότε νὰ ζητήσουν παρευθὺς τὴν συνδρομὴν
τοῦ Ζαήμη καὶ τοῦ Ράλλη.

Καὶ ἐπρόσμεναν ἐλεύθεροι καὶ σκλαβωμένοι δοῦλοι
εἰ θὰ γενῇ μὲ τῆς Βουλῆς τοὺς τρέχοντας πατέρας,
καὶ ὁ Γουναράκης ἔτρεξε μετὰ τοῦ Κυριακούλη
νὰ βροῦν τὸν Ράλλη, Περικλή, νὰ δώσουν ἕνα πέρας.

Καὶ ὁ Γουναράκης τοῦλεγε, βρὲ Περικλέτο νάνε;
δέξου νὰ γίνῃς Ὑπουργὸς μ' ἐμᾶς, ρεπουμπλικάνε,
καὶ ἐγὼ πολλὰ τοῦ μίλησα τοῦ Βασιλέα γὰρ σένα...
καὶ ὁ Ράλλης τοῦπε μὲ χολή;
ποιανοῦ τὰ λές, κὺρ Νικολῆ;
ὁ Βασιλεὺς σοῦ μίλησε πολλὰ καλὰ γὰρ μένα.

Ξέρω πολὺ πῶς μ' ἀγαπᾷς,
ἀλλὰ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς;

Καὶ ἀπὸ τοῦ Ράλλη φύγαγε
καὶ στοῦ Ζαήμη πῆγαγε,
καὶ παρεκάλεσαν καὶ αὐτὸν νὰ πάει Ὑπουργικῇ,
καὶ ὁ Γουναράκης νὰ γενῇ τῆς γούνας του μαντί.

Καὶ ὁ κὺρ Ἀλέκος πᾶσαν του φιλοδοξίαν πνίγων
τοὺς εἶπε πῶς ἀπάντησιν θὰ δώσῃ μετ' ὄλλων.

Καὶ ὁ κὺρ Ἀλέκος ὁ ψαῖς,
ποῦ χεῖ τὸ λάλον στόμα,
μετὰ μεγάλης του χαρᾶς
ἐκάλεσε τὸ κόμμα.

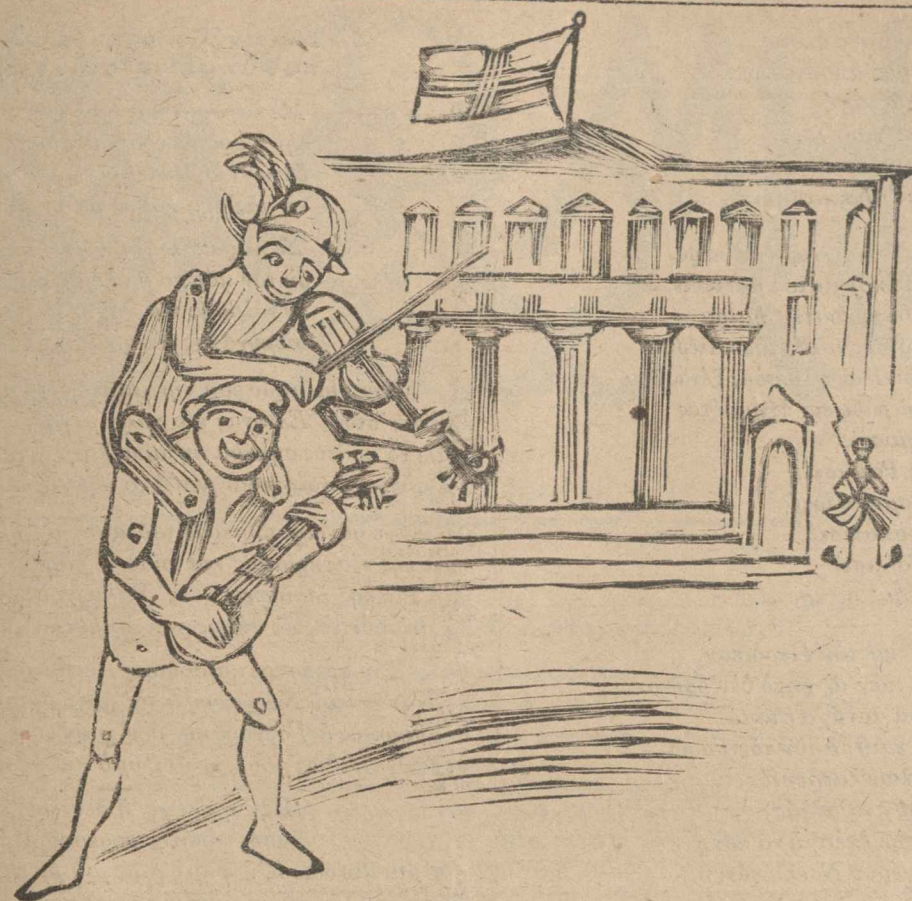
Καὶ ἀκούσαντες τὴν πρόσκλησιν προσήλθον ἐν σιγῇ
φίλοι λαχανιασμένοι,
καὶ ἄρχισαν μὲ τὰ σχήματα νὰ τοὺς ἐπεξηγῇ
τί σοβαρὸν συμβαίνει.

Ὅλοι σ' ἐκείνου* πρόσεχαν τὸνα καὶ τᾶλλο σχῆμα,
καὶ τοῦ μεγάλου σιγηλοῦ τὸ παραχάσκον κόμμα
κατάλαβε τι τοῦλεγε μ' αὐτὴν τὴν παντομίμα,
καὶ τοῦπε: δέξου γρήγορα, μὰ μόνο μὲ τὸν Ρώμα.

Ὡς χαρᾶς γεγονὸς
εἰς ταῦτά καθενὸς
παρευθὺς ἐθρολλήθη
καὶ ἀνεσκίρτησαν λίθοι,
καὶ εἶπαν τότε τὰ πλήθη
πῶς ἡ κρίσις ἐλύθη.

Περὶ λύχων δ' ἀφᾶς,
πρὶν ἀκόμη νὰ φᾶς,
οἱ μεγάλ' Ὑπουργοί,
ποῦ δὲν στέκουν ἄργοι,
ξαναπῆγαν, χαζέ,
στοῦ κυρίου Σκουζέ.

Καὶ τοῦ λένε τὰ πάντα,
καὶ ὅλοι τρέχουν μὲ νέφτι,
καὶ σπουδαίως ξεπέφτει
μὲς* στῆς Μπόρσας καὶ ἡ γάντι.

Σκουζώ, τρέχω, πηδῶ,
μ' ἔρωτοῦν μερικοὶ
γὰρ νὰ πάρουνε λόγια.

Καροτσάδες ἐδῶ,
καροτσάδες ἐκεῖ,
καὶ ὅλοι βρῖσκουν ἀγώγισμα.

Τί συμβαίνει δὲν ξέρω,
καὶ Ἀντιγόνης ἐξαίρω,
Πτολεμαῖους, Περδίκας,
ποῦ χουν λάμπριν' Εσπέρων,
καὶ πολέμους καὶ ρίκας
διαδόχων τοῦ γέρον.

Περικλὴ συμπολιτῇ,
τόσας ρόντες καὶ μέραις
ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι
πηλαλοῦν οἱ πατέρες.

Καὶ ἐγὼ κυττάζω κατ' αὐτὰς
τοὺς ἐξημέμηνους βουλευτὰς
νὰ τρέχουν ὁλοένα,
τοὺς εἶπα λίαν σοβαρὸς:
ἰδοὺ κατάλληλος καιρὸς
νὰ λήγῃ καὶ σ' ἐμένα.

Ὡς δέχεται τὸ μέγαρον καὶ ἐμοῦ τοῦ πατριώτου,
τραντατρία τοῦμερο καὶ στήν ὁδὸν Διδότου.

Π. — Ἦλθανε καὶ στοῦ σπῆτι σου νὰ κάμουν συνεδρίασιν;
Φ. — Εγὼ τοὺς ἐπερίμενα μὲ ῥίγος καὶ φρικίαν,
καὶ ἦλθανε καὶ στοῦ σπῆτι μου καμπόσοι, Περικλέτο,
καὶ ἐγὼ τοὺς πρόσφερα νερά.

καὶ διανῆ καὶ δροσερά,
καὶ ἀπὸν τσιγαρέτο.

Καὶ ἄρχισαν τότε πρόσωπα νὰ συζητοῦν ἐρίτιμα,
μὰ τοὺς ἐπρότεινα καὶ ἐγὼ γὰρ νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα
νὰ βάλουν κληρὸ, Περικλῆ, καὶ σ' ὅποιον τοῦτος λάχη
νὰ κηρυχθῇ Πρωθυπουργὸς
καὶ ἀντάξιος τῶν ἀρχηγῶν,
οἱ δὲ λοιποὶ νὰ τοῖβουν μὲ τοῦβλο τὸ στομάχι.

Π. — Καὶ τὴν ἐδέχθησαν αὐτὴν τὴν πρότασιν;
Φ. — Κανένας,
καὶ μὲ μορφᾶς μ' ἐκύτταζαν καταποφρομένης.
Τότε δευτέραν πρότασιν τοὺς ἔβανα, κολλήγα,
πῶς σ' ὅποιον μὴν δηλαδὴ προστοκαθίσῃ μὴν,
τοῦτος χωρὶς ἀντίρρησης τὸ κόμμα ν' ἀναλάβῃ
καὶ ἀπὸ τὸ Στέμμα νὰ κληθῇ
καὶ ἡ νέα κρίσις νὰ λυθῇ,
καὶ νὰ συγᾶσουν οὕτω πῶς ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι.

Π. — Μέσα στοῦ σπῆτι, Φασουλῇ, τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου
τί συνεδρία σοβαρὰ καὶ πλήρης μυστηρίου.
Τοῦ κόμματος οἱ κράτιστοι πηγαίνουν ἀνω γάτοι
καὶ μὰ σὺ καὶ προΐοντες σὺ πλῆθος ἐπλανᾶτο.

Σπῆτι θλίψεως μεγάλης,
γύρω γύρω μαῦρα κρέπαι,
καὶ ἦνας ἴσκιος ἀστρομάλλης
τοὺς παλῶν τοῦ φίλου βλέπει.

Ψάλλον πένθιμοι χοροί;
ὁ λευκὸς παπποὺς ἐχάθη...
κόσμος ἔξω κατερεῖ
τὸν διάδοχον νὰ μάθῃ.

Βλέπωντας εκείνους όλους
τοῦ παπποῦ τοὺς ἀποστόλους,
ποῦ ζητοῦσαν ἀρχηγό,
εἶπα θλιβερά κι' ἐγώ:
γέρο δολοφονημένε,
ποῦσαι νὰ τοὺς δῇς, καὶ μένε.

Πολλὰ πρὸς τούτους ἔλεγε κι' ὁ Νώντας ἐκεῖ πέρα,
κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ διάσπασιν τοῦ κόμματος μαυτενεῖ...
κι' ἦταν ποῦ λὲς Κυριακή, Πεντηκοστῆς ἡμέρα,
ὅπου τὸ Πνεῦμα, Φασουλῇ, 'στοὺς μαθητὰς κατέβη,
κι' ἄρχισαν τότε νὰ λαλοῦν ποικίλας γλώσσας ξένας...
ἔτσι κι' αὐτοὶ φωτίσθηκαν καὶ μ' ὄψεις ἐξημμένες
ἐλάλησαν Ζαημισί,
Ρωμαῖσι καὶ Ραλλισί,
μὰ καὶ Μανρομιχαλισί,
κι' ὀλίγον Καραπατισί,
ἐγὼ δὲ τότε Γαλλισί
πρὸς ὅλους εἶπα: σαπρισί.

Ἐκεῖ παρῆν ὁ Σέλευκος μαζί μὲ τὸν Περδίκαν,
κι' οἱ Σύμβουλοι τοὺς εἶπανε πῶς ἀρχηγὸ δὲν βρῆκαν.
Τότε λοιπὸν ἀνέκραξαν μ' ἓνα μονάχα στόμα
πῶς ἀρχηγὸν τοῦ κόμματος ἐπιθυμοῦν τὸν Ρῶμα,
ποῦναι παρ' ὅλων λατρευτός...
ἂν ὁμως ἀρνηθῇ κι' αὐτός,
τότε νὰ ποῦν 'στὸν Βασιλῆα τὴν ἐκλογὴ νὰ κἀνῃ
καὶ τὸν διάδοχο νὰ βρῇ τοῦ γέρον Ντεληγιάννη.

Τὸν Ρῶμα τὸν παρακαλοῦν μὲ παρακάληα τόσα,
ὁμως δὲν συγκινεῖται,
σ' ὅλους ρητῶς ἀρνεῖται,
γιατ' εἶναι κι' ἀφεντάνθρωπος καὶ τᾶχει τετρακόσα,
καὶ μόνον γιὰ τὴν ἀρνησιν ἐκείνην, τραγόγενῃ,
νομίζω πῶς θὰ τοῦ πρεπε διάδοχος νὰ γένη.

Τὸ στόμα πῶς παραλαλεῖ
τοῦ καθενὸς σωτήρος,
καὶ τὸς ἁμάξια, Φασουλῇ,
τρέχουν ἀπὸ ρυτῆρος;

Μὴν ἤλθαν περιηγηταὶ στὴν πόλιν τῆς Παλλάδος
ν' ἀποθανυμάσουν λείψανα τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος;
Δὲν ἤλθαν περιηγηταὶ νὰ δοῦνε Παρθενῶνας
κι' ἀθλητικὸν ἀγῶνα.

Μόνο καρότσαις πηλαλοῦν καὶ σταματοῦν 'στοῦ Ράλλη,
καρότσαις πᾶν 'στοῦ Σκουζὲ καὶ 'στοῦ Μανρομιχάλη.

Καρότσαις 'στοὺς ἐπιφανεῖς,
τοῦ κόμματος τοὺς στυλοὺς,
καὶ μεταφέρουν συγγενεῖς,
καὶ μεταφέρουν φίλους.

Καρότσαις πᾶνε κι' ἔρχονται μὲς 'στῶν Ρωμηῶν τὸ κράτος,
ἢ κρίσις τὸ Βασίλειον ποσῶς δὲν κατεπτόει...
μὰ μὲς 'στὴν τόση κίνησι κι' ὁ Βασιλῆας τρεχάτος
ἔφθασε μ' αὐτοκίνητο μὲς ἀπὸ τὸ Τατόϊ.

Καὶ χασομέρηδων ψευτιά
'δαιμόνιζε πολλῶν αὐτιά,
κι' ὅπως ἐκεῖνος ὁ Βορρᾶς ἄρπαξε τὴν Ὁρείδυιαν
ἔτσι καὶ χάσκοντες πολλοὶ
'περίμεναν, βρὲ Φασουλῇ,
ν' ἀρπάξουν τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Ράλλης ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ Κυριακούλη,
δὲν βλέπεις μέσα στὴ Βουλὴ μαῦρο τοῦ πένθους χροῶμα,
καὶ πέρα ἀπὸ τὸν Δούναβι καὶ πέρα ἀπὸ τὸ Σούλι
μᾶς ἐρωτοῦν ἂν βρέθηκε διάδοχος ἀκόμα.

Πατινάδα 'στὴν Κορῶνα,
ποῦ θὰ μείνῃ 'στὸν αἰῶνα.

Φ. —

Με λαγοῦτα καὶ βιολιά
τὴν Κορῶνα τραγουδοῦμε...
ἔβγα' λίγο, Βασιλῆα,
νὰ μᾶς δῇς καὶ νὰ σὲ δοῦμε.

Σὲ παρακαλῶ κι' ἐγὼ
σὺ τὸν κόμπο νὰ ξεμπλέξης,
σὺ νὰ βρῇς τὸν ἀρχηγό,
σὺ μονάχος νὰ διαλέξης.

Π. — Τοῦ Παλατιοῦ σου τὴν μᾶμμη σὰν ἔστειλες 'στοῦ Ράλλη
ἐγέλασε 'στοὺς Ἕλληνας νέα χαρὰ μεγάλη.
Πάλι τὸ κράτος σήμερα πηγαίνει στὴν ἐντέλεια
καὶ σὺ πηγαινοέρχεσαι μὲς ἀπὸ τὴν Λεκέλεια.

Σὺ κρίνε σὰν προεβύτερος τοῦ κάθε προεβυτέρου...
πάει τῆς νέας κρίσεως καὶ τοῦτο τὸ σαράκι,
κι' ὁ Ράλλης ἐκατάφερε τοὺς Ὑπουργοὺς τοῦ γέρον
νὰ μείνουν εἰς τὰς θέσεις των, κι' αὐτὸν τὸν Γουναράκη.

Φ. — Τὸν κατάφερε καὶ τοῦτον... 'στὴν ἀρχὴ κι' οἱ δὲ ἀπὸ πρῶτον
κι' ὅταν εἰς τοῦ Κυριακούλη τὴν ἀνταμωθῆκαν,
σκυθρωπὸς ὁ Γουναράκης δὲν χαιρέτησε τὸν Μῆτσο,
κι' ἔφυγε καθὼς μοῦ λένε μὲ θυμὸ καὶ μὲ καποῖτο.

Πλὴν ἡ σκέψις ἡ δευτέρα
πάσης πρώτης σοφωτέρα,
καὶ παντοῦ σαλπίζ' ἡ φήμη πῶς μὰ βίξιπα κατ' οἶκον
ἔκανε τὸν Γουναράκη πάλιν τῶν Οἰκονομικῶν.

Σάλος κρίσεως σφοδρός,
κάθε λέων ἐβρονχήθη...
ποῖος ἀφθορὸς ἰδρῶς
γιὰ διαδοχὰς ἐχύθη.

Πλὴν ἐπέστειψε τὴν κρίσιν ἓνα τέλος ἐντέλεις
κι' ἀρχηγὸς ὁ Ράλλης ἔστη...
Βασιλῆα μου, δὲν μοῦ λές,
κάνει 'στὸ Τατόϊ ζέστη;

Π. — Τὴν σωτηρίαν ἀπὸ Σὲ τὰ πλήθη καρτεροῦν,
κι' ἂν Ἡρακλεῖς μὲ ρόπαλα τὸ Στέμμα σου φρουροῦν,
μέσα 'στὰς κρίσεις τὰς πολλὰς
διὰ χειρὸς γενναίας
ἀπόκοψε τὰς κεφαλὰς
τῆς Ὑδρας τῆς Λεγναίας.

'Στὸ πρόγραμμα πιαστῆκαν μὲ τὸν φουριόζο Ράλλη
κι' ἀπείθανον δὲν εἶναι νὰ τρέξῃ κρίσις κι' ἄλλη.
Τὴν νύκτ' ἀπ' τὸ Τατόϊ σ' ἐφέρανε περδίο!
ὅλοι γυρεύουν ἓνα κι' ὁ Καραλάγος δύο.
Δὲν θέλει τὴν Παιδείαν ὁ Νώντας, ἐπειδὴ
καλὰ μελετημένο δὲν εἶναι τὸ παιδί.
Μὰ μῆτε τῶν Ναυτίκων δὲν δέχεται καθόλου,
γιατ' εἶναι Τόγγο νὰ ξέρῃ τὰ τοῦ Στόλου.

Κάνει νὰ λείψῃ γρήγορα τὸ τόσο ρεμπέλι,
σὰ καὶ τὸν κυρίαρχον κι' ἐμὲς τὸν πεινῶντα,
καὶ τὸ Κουβέρτο στήριξε τὸ νέο τὸ παλιό,
κι' ἔνα χαροτοφυλάκιον ἄς δώσουν καὶ σὶν Νόντα.

Ἄς πᾶσῃ κλῆδων φοβερὸς
μὲ μπόμπαις, βρόντους κι' ἀσφιδάς...
σκέψου πῶς φθάνει κι' ὁ καιρὸς,
ποῦ 'στὰ λουτρά θὰ ξαναπᾶς.

Ἀπὸ τὴν ὥραν, Ἕλληνες, ποῦ χαίρ' ἡ δόξα μάννα,
μάθετε πῶς τοῦ Ράλλη σας τοῦ χάλασαν τὰ πᾶνα
μὲ σύγχρονον παραίτησιν οἱ τοῖς τοῦ Ντεληγιάννη...
ὁ Βασιλῆας νάσαι καλὰ κι' αὐτὸς τὰ ξαναφτιάχνει.